

ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG

Szám:

Tárgy: alapjogot érintő rendőri intézkedés
elleni panasz elbírálása
Ügyintéző:
Tel.:
E-mail:

HATÁROZAT

Panaszos által előterjesztett panasz tárgyában, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítélete alapján megismételt közigazgatási hatósági eljárás során – figyelemmel a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira – a panaszjogról való tájékoztatás körében a panasznak

h e l y t a d o k,

a bilincselés vonatkozásában a panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen fellebbezésnek helye nincs, azzal szemben közigazgatási per indítható. A közigazgatási peres eljárás illetéke 30 000 Ft, azaz harmincezer forint, azonban a fél a tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán mentesül az illeték előzetes megfizetése alól, az illetéket annak kell megfizetnie, akit a bíróság erre kötelez.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál (a továbbiakban: ORFK) – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf.: 117.) – a vitatott határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy postára adni. A keresetlevél benyújtásának a határozat hatályosulására nincs halasztó hatálya.

Tájékoztatom, hogy a keresetlevelet elektronikus úton is benyújthatja. Az elektronikus kapcsolattartás módjára vonatkozóan részletes tájékoztatást találhat a <http://www.police.hu/hu/ugyintezes/elektronikus-ugyintezes> menüpontban.

A keresetlevél elektronikus előterjesztésére szolgáló űrlap a <http://www.police.hu/hu/ugyintezes/elektronikus-ugyintezes/kozigazgatasi-per-birosagi-felulvizsgalat> menüpontból tölthető le. Eljárási költség nem merült fel.

A határozatot kapják:

- 1.) panaszos
- 2.) Független Rendészeti Panasztestület (tájékoztatásul)
- 3.) Rendőr-főkapitányság (tájékoztatásul)
- 4.) Irrattár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos panaszt terjesztett elő a vele szemben fogatosított rendőri intézkedések miatt. A Panaszos kérte, hogy kifogásait a Panasztestület vizsgálja ki.

A Panaszos panaszában előadta, hogy *-n * óra körüli időben a * út végénél található földútnál egy telekvitából adódóan – állítása szerint illegálisan – végzett földmunkák kapcsán először verbális, majd tettlegességig fajuló nézeteltérésbe keveredett egy helyi építési vállalkozóval.

A Panaszos még aznap feljelentést tett a vállalkozó ellen „életveszélyes” fenyegetés miatt a Rendőrkapitányságon. A feljelentést követően *-n kelt levélben tájékoztatást kapott arról, hogy a Rendőrkapitányság a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 222. § (2) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő személy elleni erőszakos vagy közveszélyt okozó cselekménnyel fenyegetve elkövetett zaklatás vétségének megalapozott gyanúja miatt nyomozást rendelt el.

A Panaszost az ügyben *-n tanúként hallgatták ki.

*-ra a Panaszost, mint gyanúsítottat idézték a Btk. 339. § (1) bekezdésbe ütköző és aszerint minősülő garázdaság vétség elkövetésének megalapozott gyanúja miatt a Rendőrkapitányságra. A Panaszos telefonon keresztül „halasztást” kért, ezért *-n * órára – előre egyeztetett időpontban – jelent meg a rendőrségen.

Az ügyeletes tiszt tájékoztatta, hogy az őt beidéző rendőr helyett egy másik kollégája fogja kihallgatni.

A kihallgatást végző rendőr „hadarva” felolvasta a gyanúsítást, miszerint *-n a Panaszos és lánya megtámadtak egy helyi építési vállalkozót. A Panaszos megkérdezte, hogy hogyan kapcsolódik ide a lánya és kérte a rendőrt, hogy ismételten olvassa fel, ugyanis az elhangzottak nem felelnek meg a valóságnak.

A Panaszos előadta, hogy ledöbbsent a hallottakon és tiltakozásának adott hangot. Nem értette, hogy miként lehet az, hogy ha ő egyedül megvédi magát, az könnyű testi sértésnek minősül. A rendőr felvette a Panaszos vallomását, amellyel kapcsolatban a Panaszos sérelmezte, hogy nem volt elég ideje azt befejezni. A Panaszos megítélése szerint a rendőr hirtelen lezárta a jegyzőkönyvet és nem érdekelte, hogy mit mond neki, pedig még sok mindent szeretett volna előadni. A Panaszos szerint a jegyzőkönyvön kb. 4 oldal volt a hivatalos adat, majd kb. fél oldal volt az ő vallomása. A Panaszos rákérdezett, hogy ha kirendeltek a részére ügyvédet, akkor miért nem jelent meg. A rendőr közölte a Panaszossal, hogy nem jár neki ügyvéd, azt csak tévedésből, rosszul adta ki a gép. A rendőr összetépte a jegyzőkönyvet, majd újra kinyomtatta azt, amin már nem szerepelt a kirendelt védő neve. A Panaszos ragaszkodott az ügyvéd kirendeléséhez.

A rendőr azt mondta a Panaszosnak, hogy írja alá a jegyzőkönyvet, majd azt követően lemennek ujjlenyomatot venni. A Panaszos azt válaszolta, hogy nem írja alá, mert ragaszkodik az ügyvédhez és nem hagyja, hogy ujjlenyomatot vegyenek róla, mert nem megalapozott a gyanúsítás. A rendőr a Panaszosra kiabált és közölte vele, hogy nem a Panaszos dönti el, hogy egy gyanúsítás megalapozott-e vagy sem, ha rendőrség úgy látja, hogy igen, akkor azt majd a bíróság fogja eldönteni. A Panaszos szerint a kihallgatása úgy ért véget, hogy nem tudhatta meg azt, hogy mégis mitől megalapozott a „meggyanúsítása”.

A Panaszos ekkor megkérdezte a rendőrtől, hogy mi történt a *-i jegyzőkönyvvel, amelyben ő sértettként szerepel. A rendőr azt válaszolta, hogy nem tudja. A Panaszos erre kifejtette, hogy úgy érzi, hogy az ő feljelentésével nem foglalkoznak, ugyanakkor az építési vállalkozó – aki érintett az ellenük folyó telekügyben – „hazugságait” megalapozottnak tekintik vele szemben. A Panaszos elmondta, hogy el akarják venni a telküket, mert útban vannak, ezért bűnözőt akarnak csinálni belőle, majd kérte, hogy hívjanak ügyvédet.

Ezután a kihallgatást végző rendőr három rendőrt hívott az irodába, majd később egy rendőrnőt is. A kihallgatást végző rendőr közölte a kollégáival, hogy kísérik le a Panaszost ujjlenyomat vételre, de a rendőrök láthatóan nem tudták, hogy mit csináljanak. A Panaszos közölte a rendőrökkel, hogy nem engedi, hogy rabosítsák, mert ő nem bűnöző és nem megalapozott a gyanúsítása. A rendőrök közölték, hogy a rabosítás megtagadása 50 ezer Ft-ba kerül, de később már 200 ezer Ft-ról is beszéltek. A Panaszos végül *-kor – zaklatottan – ráírta a jegyzőkönyvre, hogy ügyvéd nélkül nem írja azt alá és nem akarja, hogy bűnözőként kezeljék és rabosítsák. Az általa írt szöveg alá odaírta a nevét, de a jegyzőkönyvet nem írta alá.

A Panaszos kérte, hogy szóljanak a rendőrkapitánynak és a vizsgálati osztályvezetőnek, de azt mondták neki, hogy ez nem kívánságműsor, kérjen időpontot. A rendőrök elmondták a Panaszosnak, hogy a rendőrfőkapitány, a rendőrkapitány és a vizsgálati osztályvezető az egyik szomszédos irodában a migránshelyzetről tárgyal. A Panaszos ragaszkodott ahhoz, hogy beszélhessen velük. Egyszer csak megjelent a vizsgálati osztályvezető asszony, majd bemutatkozott a Panaszosnak és közölte vele, hogy nincs választási lehetősége, ugyanis a rabosításhoz nem kell a beleegyezése, nem kell ügyvéd sem, azt törvény írja elő. Az osztályvezető asszony közölte, hogy vagy magától indul el a rabosító helyiségbe, vagy megbilincselik és odavezetik őt a rendőrök.

A Panaszos önként nem indult el, ezért állítása szerint 4 fő rendőr megragadta és levezette őt a rabosító helyiségbe, közben azt kiabálta, hogy bűnözőt akarnak csinálni belőle, nem megalapozott a gyanúsított kihallgatás és még rabosítani is akarják. A Panaszos kiemelte, hogy szóbeli ellenállást tanúsított, tiltakozott a rabosítás ellen, fizikai ellenállást nem tanúsított. A rendőrök a rabosító helyiségben „jópofiztak” vele, hogy hogyan kell majd a falhoz állnia. Ekkor bejött egy ismeretlen férfi a helyiségbe és azt mondta a Panaszosnak, hogy ne ellenkezzen a felvétel ellen, ha kiderül az ártatlansága, úgyis törölni fogják azt. Ezek után a rendőrök odavonszolták egy géphez. A Panaszos nem bántotta a rendőröket, ezért nem értette, hogy hogyan jönnek ahhoz, hogy egy nagymama korú emberrel ok nélkül így viselkedjenek, ezért tiltakozásul leguggolt. A rendőrök szétfeszítették a Panaszos ujjait és tépték a pulóverét, majd végül elengedték. Jelezte, hogy rosszul van és vizet is kért.

Az osztályvezető asszonynak mondta az ismeretlen férfi, hogy ne „erőszakoskodjanak” tovább, engedjék el. Az osztályvezető asszony közölte, hogy ilyen állapotban nem engedheti el, mert ha rosszul lesz, bíróságra kerülhetnek miatta. A Panaszos eközben azt kiabálta, hogy tiltakozik a gyanúsítás ellen, vegyenek fel jegyzőkönyvet és indítsanak eljárást. A rendőrök ekkor kitalálták, hogy mentőt hívnak és többször elhangzott, hogy a „pszico-t” hívják.

Rövid idő után megjelent két mentős. A Panaszos állítása szerint a rendőrök mondták a mentősöknek, hogy vigyék a pszichiátriára. A rendőrök ekkor megragadták és kivitték az udvarra, ahol egy szőke magas mentős megragadta, felemelte és szó szerint bevágta az ülésbe, hogy „csak úgy nyekkent”. Az egyik rendőr hátulról szorosan ráhúzta a biztonsági övet úgy, hogy a karjait is leszorította, majd a másik rendőr megbilincselte. Ezt követően a kb. 200 méterre lévő pszichiátriára szállították. A rendőrök elkísérték a Panaszost a mentőautóban, ami szerinte még inkább megmagyarázhatatlanná teszi a megbilincselését. A Panaszos szerint értelmezhetetlen, hogy ha az osztályvezető asszony úgy ítélte meg, hogy rosszul van, akkor miért a pszichiátriára vitette bilincsben.

A kórháznál tanakodtak a mentősök és a rendőrök, hogy hova vigyék, majd végül az első emeletre vitték. Felvonszolták az emeletre, ahol az előtérben értetlenül fogadta őket egy fiatalabb ápoló. Az ápoló kérte az iratokat a rendőröktől, ami alapján a Panaszos felvételét kérik, de a rendőröknek ilyen iratuk nem volt. Közben odajött a főnővér, akinek a rendőrök mondtak valamit, eközben az ápoló közölte a Panaszossal, hogy meg fogják szűrni. A Panaszos mondta, hogy nem engedi, hogy megszúrják, majd hoztak egy széket és mondták neki, hogy üljön le. A Panaszos azt mondta, hogy inkább állni szeretne, erre a rendőrök lenyomták őt a székre. A főnővér mondta a Panaszosnak, hogy nyugodjon meg, 24 órát bent fogják tartani megfigyelésre. A Panaszos erre kétségbe esett és azt mondta, hogy haza akar menni, nincs semmi baja, csak a rabosítás ellen tiltakozott.

A rendőrök bekísérték a Panaszost a szobába, ahol meglátott pár széket és azt mondta, hogy oda akar leülni, az ágyra nem fekszik le. Erre odavonszolták az ágyhoz, amelyre a Panaszos nem akart lefeküdni, ugyanis a lepedő gyűrött volt és az ápolók még az ágyneműt sem húzták át. A Panaszos állítása szerint ekkor a szőke mentős „ráfeküdt” és az arcába üvöltött. A mentős a jobb karjával alányúlt az állkapcsának és elkezdte tekerni oldalra a fejét. A Panaszos érezte, hogy a torkát nagyon szorítja a mentős, fuldoklott és nagyon félt, hogy eltöri az állkapcsát. A rendőrök mindennek a szemtanúi voltak. Közben lekötözték a Panaszos lábát és leszedték a kezeiről a bilincset, majd a kezeit is kapcsos pántokkal – nagyon szorosan – az ágyhoz kötözték. Mindeközben egy fehér köpenyes férfi bal combjába „vágta” az injekciós tűt.

A Panaszos – a bilincs levételét követően – a kórházban történetek részletes leírásával folytatta, amely események a rendőri intézkedés elleni panasz elbírálása szempontjából irrelevánsnak tekinthetők.

A Panaszos – panasza szerint – a vele szemben foganatosított rendőri intézkedéssel kapcsolatban az alábbiakat kifogásolta:

- gyanúsított kihallgatását, a kihallgatás körülményeit, illetve rabosításának elrendelését;
- rabosítása érdekében alkalmazott testi kényszert;
- személyi szabadságának korlátozását;
- bilincselés alkalmazását;

- a kórházba történő szállítását, lekötözését és a kórházban tartását;
- a rendőri hangnemet és bánásmódot;
- előállítás időtartamáról szóló igazolás kiadásának és a panaszjogról való kioktatás elmaradását.

II.

A Panasztestület hivatkozott állásfoglalása szerint a rendőri fellépés érintette a Panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében foglalt emberi méltósághoz, a IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz, valamint a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát.

A Panasztestület vizsgálata során hatáskörének hiányát állapította meg a Panaszos gyanúsított kihallgatását érintő kifogások és a rabosítás elrendelése tekintetében.

A rabosítás érdekében alkalmazott testi kényszer vonatkozásában a Panasztestület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a rendőrök jogszerűen kívántak fellépni a rabosítás foganatosítása érdekében, ezért a Panaszos emberi méltóságából levezetett testi integritáshoz fűződő joga nem szenvedett sérelmet. A biztonsági intézkedés jogalapja tekintetében a Panasztestület akként foglalt állást, hogy a Panaszos orvosi vizsgálata iránt a rendőrök jogszerűen intézkedtek.

A Panasztestület ugyanakkor megállapította, hogy indokolatlannak tartja azt, hogy a rendőrök közölték a kérkező mentősökkel, hogy szükségesnek tartják a Panaszos kórházba történő beszállítását, ezzel ugyanis a rendőrök átlépték a szakmai kompetenciájukat, ebből adódóan megállapítható a Panaszos emberi méltósághoz fűződő jogának a sérelme. A bilincselés vonatkozásában a Panasztestület úgy foglalt állást, hogy a rendőrség nem támasztotta alá kellőképpen a bilincselés szükségességét, ezek alapján sérült a Panaszos emberi méltósághoz fűződő joga. A bilincselés kapcsán a Panasztestület megállapította továbbá, hogy a bilincselés időpontját helytelenül rögzítették a jelentések és a bilincselés fenntartása is indokolatlan volt. Abban a tekintetben, hogy a Panaszos nem kapott az előállításáról igazolást és a panaszjogáról sem oktatták ki a Panasztestület indokoltnak tartotta megállapítani a Panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő jogának a sérelmét, tekintettel arra, hogy a rendőrség nem cáfolta az állításokat.

Az intézkedés során tanúsított hangnem és bánásmód kapcsán a Panasztestület úgy foglalt állást, hogy a rendőri bánásmód emberi méltóságot sértő volta – a tényállítások között meghúzódó ellentét feloldhatatlansága miatt – nem megállapítható.

A Panasztestület úgy ítélte meg, hogy az alapjogsérelem elérte a súlyosság azon fokát, amely indokolttá tette a panasz megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdése alapján a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően – súlyos alapjogsérelem esetén – a panaszt az országos rendőrfőkapitány bírálja el.

III.

Az országos rendőrfőkapitány a lefolytatott közigazgatási hatósági eljárást követően a döntésben (a továbbiakban: Határozat) a rendőri intézkedés elleni panaszt minden tekintetben elutasította.

A Határozattal szemben a Panaszos keresetet terjesztett elő, kérve annak hatályon kívül helyezését és kérte a rendőri intézkedés jogsértő voltának megállapítását.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (a továbbiakban: Bíróság) jogerős ítéletében a bilincselés és a panaszjogról való tájékoztatás tekintetében a Határozatot hatályon kívül helyezte, és e körben új eljárás lefolytatását rendelte el. A Bíróság egyebekben a felperes keresetét elutasította.

A Bíróság ítéletét az Országos Rendőr-főkapitányság (a továbbiakban: ORFK) Hivatal Jogi Főosztály Képviseleti Osztály *-n továbbította az eljárás lefolytatására hatáskörrel rendelkező ORFK Ellenőrzési Szolgálat Központi Panasziroda részére.

IV.

A tényállás tisztázása érdekében az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 62. § (1)-(2) bekezdése alapján lefolytatott bizonyítási eljárás során a hatóság az alábbi bizonyítási eszközöket szerezte be, majd használta fel:

- *-n kelt panaszbeadvány;
- a jegyzőkönyv;
- a biztonsági intézkedés végrehajtásáról, kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentése;
- a Kórház ambuláns lapja;
- az Országos Mentőszolgálat (a továbbiakban: OMSZ) mentési dokumentációs lapja;
- az OMSZ mentési adatlap és menetlevél;
- a Vizsgálati Osztály jelentése;
- a szabálysértési ügyben készített feljelentése;
- a jelentések;
- az OMSZ Megyei Kirendeltsége által rögzített, szám nélküli jegyzőkönyv;
- a OMSZ Regionális Mentőszervezet átirata;
- a Kórház levele.

V.

A rendelkezésre álló – a határozat IV. részében felsorolt – bizonyítási eszközök alapján az alábbi tényállást állapítottam meg.

A Rendőrkapitányság *-n számon nyomozást rendelt el feljelentése alapján a Btk. 339. § (1) bekezdésbe ütköző és aszerint minősülő garázdaság vétség elkövetésének megalapozott gyanúja miatt. Az elrendelt nyomozás során beszerzett adatok alapján a Panaszos *-ra gyanúsítottként került idézésre a Rendőrkapitányságra.

A gyanúsítottként történő kihallgatását követően az eljáró rendőr közölte a Panaszossal, hogy a bűnügyi nyilvántartási rendszerről, az Európai Unió tagállamainak bíróságai által magyar állampolgárokkal szemben hozott ítéletek nyilvántartásáról, valamint a bűnügyi és rendészeti

biometrikus adatok nyilvántartásáról szóló 2009. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Bü.nyilv.tv.) alapján bűnügyi nyilvántartásba vételére, a 6. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően fényképfelvétel készítésére, illetve a 44. § (1) bekezdése alapján ujj- és tenyérynymat vételére kerül sor.

Az eljáró rendőr tájékoztatta a Panaszost, hogy a Bü.nyilv.tv. alapján a nyilvántartásba vétel ellen panasznak helye nincs, a képfelvételek készítését és a mintavételt (ujjnyomat-vételt) köteles tűrni, továbbá tájékoztatást adott arról, hogy a mintaadással kapcsolatos ellenszegülés esetén testi kényszer alkalmazható.

A Panaszos megtagadta a mintaadással kapcsolatos együttműködést, kikelt magából, kiabált és kijelentette, hogy őt nem fogják bűnözőként kezelni és nem fogják „rabosítani” sem. A Panaszos magatartására figyelemmel az eljáró rendőr telefonon keresztül segítséget kért – a nyilvántartásba vétel foganatosításának végrehajtása érdekében – a szolgálatirányító parancsnoktól.

A szolgálatirányító parancsnok utasítása alapján három egyenruhás rendőr érkezett a gyanúsított kihallgatás kapcsán eljáró rendőr irodájába. Az eljáró rendőr – az egyenruhás rendőrök jelenlétében – ismételt tájékoztatást adott a Panaszos részére a Bü.nyilv.tv. alapján foganatosítandó nyilvántartásba vétel részleteiről. A Panaszos ismételt tájékoztatást kapott arról is, hogy ellenszegülése esetén testi kényszer alkalmazásával a nyilvántartásba vétel kikényszeríthető. A Panaszos kérdéseire az eljáró rendőr több alkalommal érthető módon részletes tájékoztatást adott, de a Panaszos a válaszokat – láthatóan – nem értette meg és nem vette figyelembe.

A Panaszos mindeközben zaklatott állapotba került, emelt hangnemben kijelentette, hogy nem hajlandó alávetni magát a „rabosításnak”, nem hajlandó engedelmeskedni a rendőri felszólításnak és intézkedésnek, mert ő nem bűnöző. Mindvégig azt hangoztatta, hogy ő nem bűnöző, ügyvéd jelenlétét követelte, kiabált, magatartása egyre agresszívebbé és kiszámíthatatlanná vált.

A jelenlévő rendőrök ismételten felvilágosították a Panaszost a jogai és kötelezettségei kapcsán, majd parancsnokot kértek a helyszínre, tekintettel arra, hogy a Panaszos magatartása labilissá és kiszámíthatatlanná vált és a kommunikáció minden formáját elutasította.

Rövid idő elteltével megjelent a helyiségben a szolgálatirányító parancsnok asszony is, aki megpróbált kapcsolatot teremteni a Panaszossal, de a Panaszos ingerülten, kiabálva a rendőrkapitány, a rendőrfőkapitány és a vizsgálati osztályvezető megjelenését követelte. A Panaszos minden egyéb kommunikációs kapcsolatfelvételt elutasított, azt hajtogatta, hogy nem hajlandó semmiféle intézkedésnek alávetni magát. Tájékoztatták arról, hogy az általa követelt rendőri vezetők egy szakmai értekezleten vesznek részt, ezért a Panaszos nem tud velük beszélni.

A Panaszos nem fogadta el a közlést és továbbra is ingerült volt, ezért a szolgálatirányító parancsnok úgy döntött, hogy értesíti a történetekről a vizsgálati osztályvezetőt.

Rövid idő elteltével megjelent a vizsgálati osztályvezető asszony, aki a bemutatkozást követően higgadtan, „csendesén” és érhető kifejezésekkel tájékoztatást adott a Panaszos részére a törvényi előírásokról és a további eljárás menetéről. A Panaszos erre ismételt kiabálásba kezdett és azt hangoztatta, hogy nem fognak belőle bűnözőt csinálni. A vizsgálati osztályvezető

felajánlotta a Panaszosnak, hogy személyesen lekíséri őt a mintavételi helyiségbe annak érdekében, hogy ne kelljen vele szemben testi kényszert alkalmazni. A Panaszos a felajánlást elutasította, majd kiabálva tovább hangoztatta a korábbi álláspontját. A Panaszos ennek során kijelentette, hogy nem fogja hagyni, hogy nyilvántartásba vegyék, ennek érdekében akármit hajlandó elkövetni. A vizsgálati osztályvezető asszony ismételt megpróbálta a Panaszos tudomására hozni a további eljárás mentetét, de a Panaszos folyamatosan kiabált és agresszív, kiszámíthatatlan módon hadonászott.

A vizsgálati osztályvezető utasítást adott a jelenlévő rendőröknek, hogy a bűnügyi nyilvántartásba vétel céljából kísérik a Panaszost a mintavételi helyiségbe.

A vizsgálati osztályvezető utasításának megfelelően – két fő egyenruhát viselő rendőr lépett oda a Panaszoshoz és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 5. § (3) bekezdése alapján „*A törvény nevében!*” szavak előrebocsátásával felszólították őt az együttműködésre, illetőleg megkérték, hogy önszántából induljon el a nyilvántartásba vétel helyszíne felé. A Panaszos elutasította az együttműködést, majd ennek az elhatározásának kiabálva és hadonászva hangot is adott. Ekkor a rendőrök – két oldalról – a Panaszos mellé léptek, majd „*A törvény nevében!*” szavak ismételt használatával az Rtv. 61. § (1) bekezdése alapján előzetesen figyelmeztették a Panaszost arra, hogy az ellenszegülés tanúsítása miatt testi kényszert fognak vele szemben alkalmazni.

A két rendőr az Rtv. 19. § (2) bekezdése és az Rtv. 47. §-a adta felhatalmazás alapján – figyelemmel a Szolgálati Szabályzat 40. § (1) bekezdésére – két oldalról megfogta a Panaszos egy-egy karját és megindultak a Panaszossal a nyilvántartásba vételre fenntartott helyiség irányába.

A Panaszos eközben hol passzív ellenszegülést tanúsítva elernyesztette (Szolgálati Szabályzat 39. § (2) bekezdés a) pontja), hol aktív ellenszegülést tanúsítva megfeszítette a testét (Szolgálati Szabályzat 39. § (2) bekezdés b) pontja), ezzel próbálta megakadályozni, illetőleg megnehezíteni a kijelölt helyiség irányába történő vezetését. Mindeközben kiabált, hogy ő nem bűnöző, vele ne bánjanak úgy, mint egy bűnözővel. Kísérése közben az őt vezető rendőrökre is rákiabált, hogy tönkre teszik a drága pulóverét, illetve több alkalommal olyan kijelentést tett, hogy inkább végez magával, mint sem, hogy „rabosítsák” őt.

A Panaszost a nyilvántartásba vétel helyéül szolgáló irodába kísérték, ahol a szolgálatot teljesítő bűnügyi technikus asszony tájékoztatást adott a Panaszosnak a további eljárással kapcsolatos jogairól és kötelezettségeiről. A Panaszos a tájékoztatást figyelmen kívül hagyta és tovább folytatta önkívületi magatartását.

A Panaszos önmagát és más veszélyeztető önkívületi állapotban tanúsított magatartására és a többször megemlített öngyilkossági szándékára tekintettel a rendőrök az Rtv. 37. § b) és c) pontja és a Szolgálati Szabályzat 16. § (2) bekezdés első mondatá adta felhatalmazás alapján – biztonsági intézkedés keretében – értesítették az OMSZ-t.

Az OMSZ Regionális Mentőszervezet helyszínre kikerkező munkatársai megpróbálták megvizsgálni a Panaszos, aki elutasította az együttműködést. Miután a Panaszos tudomást szerzett arról, hogy az OMSZ munkatársai a kórházba szállításáról döntöttek, intenzív ellenállásba kezdett, ennek alkalmával üvöltözött, csapkodott és megpróbálta elhagyni a helyszínt. A Panaszos magatartása alapján a rendőrök tartottak attól, hogy a Panaszos önmagának vagy másnak sérülést vagy kárt okoz, ezért – felszólítását követően – előre

helyzetbe megbilincselték. A mentőben való elhelyezését „nehezen” tudták sérülésmentesen végrehajtani, ugyanis a Panaszos ellenállása és kiabálása folyamatos volt. A mentőben rugdosott, illetőleg a lábával megpróbálta a mentő tolóajtójának bezárását megakadályozni, ezért a lábait le kellett fogni.

A Panaszt az OMSZ munkatársai – rendőri segédlettel – a Kórházba szállították. A Kórházba vezető úton a Panaszos a kiabálást nem hagyta abba, többször le kellett őt fogni, ugyanis a biztonsági öv ellenére több alkalommal megpróbálta az ülését elhagyni.

VI.

A Bíróság a ítéletében az alábbiak szerint döntött:

„A felperes [a Panaszos] keresetében kifogásolta a bilincselés jogszerűségét. E körben mindenekelőtt rögzítendő, hogy a rendelkezésre álló, --- napján kelt, ... számú jelentés szerint a felperessel szembeni bilincs alkalmazására az Rtv. 48. § a), b) és d) pontjai alapján került sor (önkárosítás megakadályozása, ellenszegülés megtörése és támadás megakadályozása). Ezzel szemben az alperesi [az ORFK] határozat mindösszesen az Rtv. 48. § a) pontja szerinti bilincselési jogalap körében tartalmazott indokolást, arra hivatkozva, hogy a felperes által tanúsított magatartás magában hordozta annak lehetőségét, hogy a felperes önmaga, a mentősök vagy a rendőrök ellen fordul. Mivel az alperesi határozat kizárólag az Rtv. 48. § a) pontjára hivatkozott, és kizárólag e körben tartalmazott indokolást, a bíróság csak ezt a jogalapot tehette vizsgálat tárgyává.”¹

„E körben kiemelendő, hogy a rendőri jelentések és a per során kihallgatott tanúk vallomása egybehangzó volt abban a körben, hogy a felperes [a Panaszos] fenyegetőzött öngyilkosság elkövetésével. Mindemellett azonban kiemelendő, hogy a rendőri jelentések tanúsága szerint a felperes bilincselésére csak a mentősök kiérkezése után került sor. Minderre tekintettel amellet, hogy a rendőrök az idősebb, nőnemű felperessel szemben erőfölényben is voltak, még abban az esetben is, ha valóban attól tartottak, hogy a felperes a fejét a falba veri vagy egyéb módon kárt tesz magában a mintavételi helyiségben (...), a bilincselést a mintavételi helyiségben maguk a rendőrök sem tartották szükségesnek, hiszen a rendőri jelentés szerint is a bilincs elhelyezésére csak a mentő kiérkezése után, sőt a felperes mentőben történő elhelyezését követően került sor. Azon hivatkozás tehát, hogy a rendőrök attól tartottak, hogy a felperes a mintavételi helyiségben a fejét a falba veri vagy az ablaküveget betörve a kezén lévő ereket felvágja, a bilincselés körében és főleg a felperes önkárosításának megakadályozása körében alaptalan hivatkozás, hiszen abban az esetben, ha ettől a rendőrök valóban tartottak volna, akkor a felperes Rtv. 48. § a) pontja szerinti megbilincselésére nem a mentő kihívása és kiérkezése után, hanem még a mintavételi helyiségben sor kellett volna, hogy kerüljön. Minderre figyelemmel tehát az Rtv. 48. § a) pontja alapján a perbeli esetben a mentő kiérkezését követően a felperessel szemben foganatosított bilincs alkalmazása jogszerűtlen volt.”²

*„A bilincselés időtartamával, vagyis a bilincs levételével kapcsolatban kiemelendő, hogy a biztonsági intézkedés végrehajtásáról/kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés szerint a bilincs alkalmazása * órától * óráig történt. Az OMSZ Mentési dokumentációs lapja szerint a mentősök * órakor érkeztek a kórházhoz, az átadás * órakor történt. A * jelentés szerint „az egészségügyi intézményben kis ideig az orvosra kellett várakozni a folyóson. Ekkor az asszony kezéről (...) főtörzsőrmester a bilincset levette”. (...) jelentése ugyanezt tartalmazza, vagyis,*

¹ Bírósági ítélet 9. oldal 7. bekezdése;

² Bírósági ítélet 10. oldal 1. bekezdése;

hogyan az ügyeletes orvosra történt várakozás közben vették le a bilincset a felperes [a Panaszos] kezéről. Mindezek alapján megállapítandó, hogy a bilincs levételével kapcsolatos okiratok a bilincs levételének időpontját illetően ellentmondásosak, mert az OMSZ Mentési dokumentációs lapja szerint a bilincs levételére * óra után kellett, hogy sor kerüljön, mert a rendőri jelentések egybehangzóak a tekintetben, hogy a bilincs levételére a kórházban került sor. Ezzel szemben a biztonsági intézkedés végrehajtásáról/kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés szerint a bilincs alkalmazása * órától * óráig történt, a felperes azonban a kórházban csak * órakor, vagyis félórával később érkezett. Mindezek okán az alperes [az ORFK] megsértette a tényállás-tisztázási kötelezettségét akkor, amikor az egymásnak ellentmondó időpontokat, és így a bilincshasználat időtartamát nem tisztázta.”³

„A panaszjogról való tájékoztatás körében az alperes [az ORFK] határozatának indokolásában maga is elismerte, hogy ilyen jellegű tájékoztatás írásbeli kiadására nem került sor. E körben az alperes arra hivatkozott, hogy a rendőri jelentések rögzítik, hogy a felperest [a Panaszost] a rendőrök tájékoztatták, továbbá, hogy mivel a felperes panaszt nyújtott be a Panasztestülethez, élhetett ezen jogával, vagyis őt a panaszjogról való tájékoztatás elmaradása miatt joghátrány nem érte. Hangsúlyozandó, hogy a panaszjogról való tájékoztatás az Rtv. fent idézett, 20. § (2) bekezdése alapján a rendőrség kötelessége. Az, hogy a rendőrök a rendőri intézkedés folyamán a felperest szóban tájékoztatták, a perbeli esetben nem tekinthető elegendőnek, figyelemmel arra, hogy a felperes a rendőrök saját jelentései és tanúvallomásaik szerint sem volt együttműködő és magatartása hisztérikus és zavart volt, így nagy valószínűséggel nem fogta fel a panaszjogról való tájékoztatást. Az pedig, hogy a felperest nem tájékoztatták a panasz lehetőségéről, és annak határidejéről, a felperes tisztességes eljáráshoz való jogát sérti. Az, hogy a felperes utóbb a panasztestülethez benyújtott panaszával e jogával élhetett, szintén nem mentesíti a rendőrséget azon kötelezettsége alól, hogy a panaszjogról a rendőri intézkedések alanyát tájékoztassa, ilyen jellegű kimentést sem az Rtv., sem egyéb releváns jogszabály nem tartalmaz. E körben tehát a rendőrök az Rtv. 20. § (2) bekezdése szerinti kötelezettségüket elmulasztották.”⁴

„A fent kifejtettekre figyelemmel a bíróság a felperes [a Panaszos] keresetét a bilincs alkalmazása és a panaszjogról való tájékoztatás elmaradása körében a Pp. [a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény] 339. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, egyebekben a felperes keresetét elutasította. A megismételt eljárás során a bilincs alkalmazása körében az alperesnek [az ORFK-nak] az Rtv. 48. § b) és d) pontjaiban foglalt jogalapokat is, figyelemmel kell lennie továbbá arra, hogy az Rtv. 48. § a) pontja alapján a felperes bilincselése nem volt jogszerű. A megismételt eljárás során vizsgálni kell a bilincs levételének időpontját, és a panaszjogról való tájékoztatás elmaradása körében a panaszban foglaltaknak helyt kell adni.”⁵

A Bíróság ítélete alapján jelen eljárásban az alábbi panaszpontok vonatkozásában kell döntést hozni:

- 1.) Bilincselés jogalapja és alkalmazásának időtartama;
- 2.) Panaszjogról való tájékoztatás elmaradása.

VII.

³ Bírósági ítélet 10. oldal 2. bekezdése;

⁴ Bírósági ítélet 11. oldal 3. bekezdése;

⁵ Bírósági ítélet 11. oldal 5. bekezdése;

A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 97. § (4) bekezdése alapján:

„A bíróság határozatának rendelkező része és indokolása a megismételt eljárásban és a cselekménynek a bíróság határozatával elrendelt megvalósítása során köti az eljáró közigazgatási szerveket.”

A Bíróság döntése értelmében az alábbi panaszpont tekintetében a következők szerint döntöttem.

1.) Bilincselés jogalapja és alkalmazásának időtartama

Az Rtv. 19. § (2) bekezdése alapján:

„(2) A rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.”

Az Rtv. 48. § b) és d) pontjai alapján:

„A rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

b) támadásának megakadályozására,

d) ellenszegülésének megtörésére.”

A Szolgálati Szabályzat 16. § (1) bekezdése szerint:

„(1) Az önmaga vagy mások életét, testi épségét, vagyont veszélyeztető állapotban lévő személyt a rendőr intézkedésekor megakadályozza abban, hogy kárt vagy sérülést okozzon, ennek érdekében a rendőr kényszerítő eszközt alkalmazhat.”

A Panaszos panaszában sérelmezte, hogy a mentővel való elszállítása közben a rendőrök megbilincseltek.

A bilincs alkalmazásának jogalapja tekintetében az alábbiakat állapítottam meg:

Az OMSZ munkatársait a rendőrök tájékoztatták a Panaszos magatartásáról és öngyilkossági szándékáról. Eközben az OMSZ munkatársai megpróbálták a Panaszos vizsgálatát végrehajtani, de a Panaszos az együttműködést elutasította. A mentőegység helyszíni vezetője úgy döntött, hogy a Panaszost a Kórházba szállítják.

A szállításhoz – a Panaszos állapotára és magatartására tekintettel – a mentőegység vezetője rendőri segítséget igényelt. A Panaszos miután értesült arról, hogy kórházba fogják szállítani intenzív ellenállásba kezdett, csapkodott, üvöltözött és megpróbálta elhagyni a helyszínt, ezért a rendőrök a megbilincselése mellett döntöttek.

A bilincselés alkalmazása kapcsán fontos hangsúlyozni az Rtv. 48. §-hoz fűzött indokolást, mely szerint a bilincs alkalmazása a további ellenszegülés, a szökés, a támadás megakadályozására szolgáló megelőző, védelmi jellegű kényszerítő eszköz, tehát alkalmazása előzetes ellenállás tanúsítása nélkül vagy fizikai kényszer folyományaként is szóba jöhet.

Megállapítom, hogy a Panaszos által tanúsított ellenszegülő magatartás magában hordozta annak a lehetőségét, hogy a Panaszos a jelenlévő mentősökre, vagy rendőrökre támad, ezáltal megpróbálja megakadályozni a helyszínről történő elszállítását. A Panaszos magatartása magában hordozta továbbá annak lehetőségét is, hogy szállítása közben váratlanul aktívan

ellenszegül, dulakodást idéz elő, közvetlenül veszélyeztetve így a járműben vele együtt utazókat és a közúti közlekedés más résztvevőit.

Megállapításomat az alábbi bizonyítékok támasztják alá:

Az OMSZ mentési dokumentációs lapja szerint a Panaszos diagnózisához a „zavart” és „agresszív” megállapítások kerültek lejegyzésre.

A Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály Járőr- és Őrszolgálati Alosztály jelentése szerint:

„(...) Miután az asszonnyal közölték, hogy kórházba fogják szállítani még intenzívebb ellenállásba kezdett, csapkodott, üvöltözött, távozni akart. Mivel tartani lehetett attól, hogy önmagában vagy másban kárt okoz, ezért (...) főtörzsőrmester felszólította, hogy vele szemben bilincs kényszerítő eszközt fog alkalmazni. (...) az asszony kezeit előre testhelyzetben megbilincseltek, majd őt a mentősökkel közösen a mentő gépkocsihoz kísértük és abba beültettük. Eközben a személy ellenállása és kiabálása folyamatos volt, csak nehezen sikerült őt sérülésmentesen a gépjárműbe ültetni. A járműből ki akart szállni, (...). A mentőkocsi toloajtáját csak úgy lehetett becsukni, hogy a hölgy lábát meg kellett fogni, mert megpróbálta megakadályozni az ajtó zárását azzal, hogy rugdosott. A kórházba vezető úton a biztonsági öv ellenére megkísérelt az ülésből felállni, ezért őt többször le kellett fognunk. Az úton próbáltuk nyugtatni a hölgyet, de ő nem hagyta abba a kiabálást (...).”

A rendőri szervezeti elem által 2 átirat szerint:

„(...) a mentőautóhoz történő vezetése során is artikulátlanul üvöltött, melyet a kapitányság épületében munkát végző kollégák (még a második emeleten tartózkodók is) jelentős számban észleltek, bennük ez megbotránkozást keltett. (...).”

Mindezek alapján megállapítom, hogy a rendőrök az Rtv. 19. § (2) bekezdése, az Rtv. 48. § b) és d) pontjai, illetőleg a Szolgálati Szabályzat 16. § (1) bekezdése alapján kellő felhatalmazás birtokában, jogszerűen, szakszerűen és az arányosság figyelembe vétele mellett – a megelőzés szempontjait szem előtt tartva – foganatosították a bilincselést. **Ezek alapján megállapítom, hogy a panasz e tekintetben alaptalan.**

A Bíróság ítéletében a bilincselés időtartamával kapcsolatosan megállapította, hogy az ORFK megsértette a tényállás-tisztázási kötelezettségét akkor, amikor az OMSZ mentési dokumentációs lapján és a biztonsági intézkedés végrehajtásáról, kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentésben szereplő, egymásnak ellentmondó időpontokat, és így a bilincshasználat időpontját nem tisztázta.

A bilincselés időpontjával kapcsolatosan rendelkezésre álló rendőri jelentésekben foglalt helyszínek és időpontok összevetése eredményeként megállapítom, hogy a Panaszost a mentőbe történt elhelyezést megelőzően bilincselték meg, majd azt a Kórház folyosóján történt várakozás közben vették le a Panaszosról.

Az intézkedés napján készült mentési dokumentumokat (mentési dokumentációs lap, mentési adtalap és menetlevél), illetőleg a biztonsági intézkedés végrehajtásáról, kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentést összevetve megállapítottam, hogy azok a helyszínek tekintetében egyezők. Az időpontok vonatkozásában a mentési iratokban szereplő időponti adatok konzekvens párhuzamosságot mutatnak a helyszínekkel, ezért az azokban foglaltakat vettem alapul a bilincselés kezdő és befejező időpontja meghatározásakor.

Megállapítom továbbá, hogy a biztonsági intézkedésről készült jelentésben szereplő * között feltüntetett bilincselési időtartam elírás.

Megállapításomat – a bizonyítékok között szereplő – mentési dokumentációs lapon, a mentési adatalap és menetlevélen, illetőleg a Kórház által kiállított ambuláns lapon szereplő folyamatosságot mutató időpontokra alapozom, amelyek a 37 perces időtartamra vonatkozóan az alábbiak:

- *, az OMSZ-hez történő rendőrségi bejelentés;
- *, az OMSZ helyszínre indulásának ideje;
- *, az OMSZ helyszínre érkezésének ideje;
- *, a helyszínről – a Kórházba – indulás ideje;
- *, a Kórházba érkezés ideje;
- *, a Panaszos átadásának ideje;
- *, az orvosi vizsgálat kezdetének ideje.

Az időpont vonatkozásában történt elírás ténye azonban nem érinti a bilincselés jogszerűségét. A mentési dokumentációkon szereplő időponti adatok alapján megállapítom, hogy a Panaszos bilincselése * közötti időben a szükséges ideig, 23 perc időtartamig került alkalmazásra, amely alapjogsérelmet nem okozott a Panaszosnak.

2.) A panaszjogról való tájékoztatás elmaradása

Az Rtv. 20. § (2) bekezdés második fordulója szerint az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és az előterjesztésre nyitva álló határidőről.

A Bíróság ítéletében ebben a körben megállapította, hogy „(...) a panaszjogról való tájékoztatás az Rtv. 20. § (2) bekezdése alapján a rendőrség kötelessége. Az, hogy a rendőrök a rendőri intézkedés folyamán a felperest [a Panaszost] szóban tájékoztatták, a perbeli esetben nem tekinthető elegendőnek, figyelemmel arra, hogy a felperes a rendőrök saját jelentései és tanúvallomásaik szerint sem volt együttműködő és magatartása hisztérikus és zavart volt, így nagy valószínűséggel nem fogta fel a panaszjogról való tájékoztatást. Az pedig, hogy a felperest nem tájékoztatták a panasz lehetőségéről, és annak határidejéről, a felperes tisztességes eljáráshoz való jogát sérti. (...) a panaszjogról való tájékoztatás elmaradása körében a panaszban foglaltaknak helyt kell adni. (...)”

A Kp. 97. § (4) bekezdése szerint a bíróság határozatának rendelkező része és indokolása a megismételt eljárásban és a cselekménynek a bíróság határozatával elrendelt megvalósítása során köti az eljáró közigazgatási szerveket, erre tekintettel megállapítom, hogy a panaszjogról való tájékoztatás elmaradása tárgyában a panasz alapos.

VIII.

Az Rtv. 93/A. § (7) bekezdés második mondata alapján:

„Ha az országos rendőrfőkapitány, valamint a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója, illetve a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója határozatban eltér a Testület állásfoglalásától, ezt köteles megindokolni.”

1.) A Panasztestület álláspontja szerint a rendőrség nem támasztotta alá kellően a bilincselés szükségességét, ezért a bilincseléssel összefüggésben sérült a Panaszos emberi méltósághoz fűződő joga.

A Panasztestület álláspontjával nem értek egyet. Álláspontom szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok (rendőri jelentések) kellő részletességgel adnak tájékoztatást a Panaszos által tanúsított magatartásról. A Panaszos teljes mértékben megtagadott mindenféle együttműködést, figyelmen kívül hagyott mindenféle verbális közlést, nem tett eleget a jogszabályokban előírt kötelezettségeinek. Magatartása és lelki állapota csapongó és kiszámíthatatlan volt. Kiabált, sírt és hangoskodott, kezeivel csapkodott és hadonászott. A kompromisszum legcsekélyebb esélyét is elutasította, csak a maga igazát hajtogatta és több alkalommal tett öngyilkossági szándékával kapcsolatos kijelentéseket.

Megítélésem szerint – fentiek alapján – a rendőrök joggal feltételezték azt, hogy a Panaszos ön maga, a mentősök, vagy a rendőrök ellen fordulhat, hiszen az általa tanúsított magatartás magában hordozta ennek a lehetőségét is.

Álláspontom szerint a rendőri jelentésekben megfogalmazott Panaszosi magatartás, illetve a jogszabályi háttér (Rtv. 48. § b) és d) pontja, a Szolgálati Szabályzat 16. § (1) bekezdése és a Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdés e) pontja) kellő felhatalmazást adott a rendőrök részére a bilincselés végrehajtásához.

2.) A Panasztestület megállapította, hogy a bilincselés időpontját helytelenül rögzítették a jelentések, továbbá megállapította, hogy a bilincselés fenntartása indokolatlan volt.

A Panasztestület bilincselés fenntartása tárgyában tett megállapításával kapcsolatos álláspontom az, hogy a Panaszos által tanúsított magatartás miatt a betegszállítás ideje alatt – az előző pontban kifejtettek alapján – a bilincselés fenntartása indokolt volt, az egészségügyi intézmény folyosóján történt várakozás ideje alatt került levételre. Megállapítható ugyanakkor, hogy a rendőri jelentésben foglalt, a bilincselés idejére vonatkozó adatok tévesen kerültek rögzítésre.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Mindezek alapján a Kp. 97. § (4) bekezdésére figyelemmel a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Döntésem az alábbi jogszabályokon alapul:

- Magyarország Alaptörvénye II. cikk, IV. cikk, VI. cikk és XXIV. cikk;;
- a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 323. § (1)-(3) bekezdése, 75. §-a, 83. § (1) és (2) bekezdései, XLVI. fejezete, 605. §-a, 608. §-a;
- a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény 29. § (1) bekezdése, 39. § (1) és (6) bekezdései, 97. § (4) bekezdése;
- az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvény 9.§ (b) pontja;
- az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény 35. § (1), (3) bekezdései, 62. § (1)-(2) és (4) bekezdései, 81. § (1) bekezdése, 113. § (1) bekezdés a) pontja, 114. §-a, 116. § (1), (2) bekezdései, a 116. § (4) bekezdés a) pontja;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 19. § (2) bekezdése, 20. § (2) bekezdése, 47. §-a, 48. § b) és d) pontjai, 61. § (1) bekezdése, 92. § (1) bekezdése, 93/A. § (7) bekezdése;
- a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 5. § (3) bekezdése, 16. § (1) bekezdése, 39. § (2) bekezdés b) pontja, 40. § (1) bekezdése;
- a bűnügyi nyilvántartási rendszerről, az Európai Unió tagállamainak bíróságai által magyar állampolgárokkal szemben hozott ítéletek nyilvántartásáról, valamint a bűnügyi és rendészeti biometrikus adatok nyilvántartásáról szóló 2009. évi XLVII. törvény 6. § (1) bekezdés, 44. § (1) bekezdés.

Budapest, 2018. június 8.

Dr. Balogh János r. vezérőrnagy
rendőrségi főtanácsos
országos rendőrfőkapitány